

Tid været en Ære at tjene i Redningsvæsenet, men denne Ære skulde jo ikke betales paa den Maade, at Redningsmændenes Kammerater blandt Fiskerne blev betydeligt bedre stillet i økonomisk Henseende. Man vil forstaa, at disse Fiskere nødvendigvis har et Baand paa sig, som de andre ikke har. Dette Baand har ikke været følt saa stærkt i tidligere Tider, da alt Fiskeriet paa Vestkysten skete fra Kysten i smaa Baade, men efter at man i de senere Aar i stedse stigende Grad er gaaet over til det søgaaende Fiskeri med større Baade, er der mange af Fiskerne derovre, der er kommet betydeligt længere frem og har faaet det betydeligt bedre i økonomisk Henseende end de Fiskere, der er nødte til at blive hjemme.

Derfor mener jeg, at man fra Lovgivningsmagtens Side bør stille sig velvillig overfor de overmaade beskedne Krav, som Redningsmændene har fremsat. Jeg kan oplyse, at Redningsmændene i mange Aar har gaaet Vagt ved Stranden om Natten i daarligt Vejr for 50 Øre i Timen. Nu faar de ganske vist 1 Krone, og det har de erklæret sig tilfredse med, men jeg tror, man deraf vil forstaa, at det ikke er urimelige Krav, de stiller. Selve Lønningsforholdene og Pensionsforholdene ønsker Redningsmændene ikke rørt ved i Øjeblikket, da denne Sag behandles i Lønningskommissionen. Kun ønsker de at faa Lov til mundtlig at forhandle med Lønningskommissionen, og jeg haaber, at Kommissionens Formand, den højtærede Trafikminister, vil foranledige, at de faar Adgang til en saadan Forhandling, uagtet det er ude over den Tid, da Kommissionen ellers tager imod Deputationer. En af de Ting, de ønsker, er at faa 15 Kr., hver Gang de ved Kvartalsøvelserne møder til Redningsforsøg; et saa beskedent Ønske skulde man ikke synes var urimeligt. Ogsaa deres Anmodning om, at der for Statens Regning maa blive anskaffet Olieøj og Søstøvler den første Gang, og at de senere maa faa 15 Kr. om Aaret til Vedligeholdelser, skulde man synes var et saa rimeligt og beskedent Krav, at man vel kunde imødekomme det. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Forsvarsminister at tage under Overvejelse, om man ikke kan imødekomme disse beskedne Krav fra Redningsmandskabet. De er i ingen Henseender overdrevene, og jeg synes, disse Mennesker har fortjent Hensyntagen, da de i flere Henseender er blevet daarligere stillet end deres Kammerater.

Flere ærede Medlemmer har talt om

den meget uheldige Toggang i Vestjylland. Jeg skal ikke sige mange Ord derom, men det vilde dog være mærkeligt, om jeg som Repræsentant for en Kreds, der i særlig Grad føler Ulemperne deraf, ikke vilde støtte Bestræbelserne for at faa en bedre Toggang. Det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo) har berørt dette Spørgsmaal og sikkert med Rette, men jeg vil dog sige, at hvis det ærede Medlem har Grund til at græde over Toggangen til Esbjerg, saa har vi længere Nord paa Grund til at jamre over de Forhold, vi er stillede overfor. Vel kan jeg forstaa, at det er nødvendigt, at Toggangen er indskrænket under de Forhold, vi nu er inde under, men jeg kan ikke forstaa, at det skal være nødvendigt, at Toggangen er meget langsommere opad Vestkysten end opad Østkysten. Rejser man f. Eks. fra København om Aftenen, tager det 3 Timer mere at komme til Struer Vest om end Øst om, uagtet Vejen fra Fredericia over Langaa til Struer er 27 km længere end over Esbjerg, saa at man snarere skulde synes, at man skulde komme før til Struer Vest om end Øst om. Selv om det paa Grund af Forholdene er nødvendigt at indskrænke Toggangen, synes jeg, det er rimeligt at kræve, at man i alt Fald stiller de forskellige Dele af Landet ens, saaledes at de faar nogenlunde lige hurtig Toggang. Det har været saaledes i Lemvig, at man tidligere, under normale Forhold, havde 11 Timer mellem Formiddagstogets, altsaa Københavnsaftentogets, Ankomst og Afgangen om Aftenen, medens der nu under Krigen kun er 2 Timer mellem de to Togs Ankomst og Afgang.

Det siger sig selv, at Befolkningen derovre i høj Grad beklager dette baade med Hensyn til Persontrafikken og den øvrige Trafik; selvfølgelig medfører Ordningen ogsaa en overordentlig uheldig Postgang. Jeg kunde have Lyst til at nævne et enkelt Eksempel, som jeg tror vil overtyde den højtærede Minister om, hvor uheldigt Forholdet er, ikke alene for Lemvig Bys, men særlig ogsaa for Landets Vedkommende. Formanden for det radikale Parti, Hr. Touborg-Jensen, bor jo ovre i min Kreds. Hvis vi tænker os, hvad der i og for sig ikke er nogen urimelig Tanke, at der var et eller andet Spørgsmaal, f. Eks. angaaende Landbruget, hvorom højtærede Indenrigsminister vilde raadføre sig med Partiets Formand, saa vilde det vare 5 Dage, før Ministeren kunde faa Svar paa et Brev. Jeg siger, at det ikke vilde være urimeligt at tænke sig, at den højtærede Minister i et saadant Anliggende ikke vilde raad-